

Tuần Báo Vô Vi

25 tháng 9 năm 2011

Số 48

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay Bé lại phải chuẩn bị đi Sydney thăm bạn đạo vài hôm, rồi sẽ trở về HongKong, Bé có cảm thấy mệt không ?
- 2) Bé đã được bình an đến Sydney, tái ngộ nhiều bạn đạo quý yêu của Bé, Bé có cảm tưởng gì không ?
- 3) Hôm nay Bé lại đi thăm nơi nào ?
- 4) Hôm nay Bé phải trở về HongKong theo lời hứa với bệnh nhân, Bé có vui không ?
- 5) Bé đã bình an đến Hong Kong, trên đường bay từ Úc sang Hong Kong 8 tiếng đồng hồ trên không trung, Bé có cảm tưởng gì lạ không ?
- 6) Những người ở trên đời này đều cầu may có kết quả gì không ?
- 7) Người già hay lo chuyện không cần thiết tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 2 năm 1993 1) Hỏi : Hôm nay Bé lại phải chuẩn bị đi Sydney thăm bạn đạo vài hôm, rồi sẽ trở về HongKong, Bé có cảm thấy mệt không ? Đáp : Thưa, một mặt vì sinh kế, một mặt vì tình thương, hai phương diện đều tốt cả. Bé luôn luôn chấp nhận cuộc sống trong lẽ sống, chẳng có gì mệt mỏi cả, đâu đâu cũng đều có Trời Phật ân độ, Bé không còn lo âu việc gì cả, những người kế tiếp có nhiệm vụ tự lo và phát triển đạo pháp, tùy duyên thực hành của mọi hành giả. Kệ: Thực hành tận độ chúng sanh giới Khai mở tâm linh sống tuyệt vời Đời đạo song hành duyên tự thức Chuyển động bình tâm tự tới nơi.	Ngày 22 tháng 2 năm 1993 2) Hỏi : Bé đã được bình an đến Sydney, tái ngộ nhiều bạn đạo quý yêu của Bé, Bé có cảm tưởng gì không ? Đáp : Thưa, Bé có cảm tưởng sống lại trong một biển yêu ba năm về trước, mọi người hớn hở trong một bầu không khí thanh nhẹ, Bé rất cảm động nhìn mọi người đều vui. Kệ: Trầm ngâm nguyên lý hưởng đạo mùi Thơ thới an vui nguyện rèn trui Chuyển tiếp quân bình tâm nhớ đạo Chung vui thanh nhẹ tự rèn trui.
Ngày 23 tháng 2 năm 1993 3) Hỏi : Hôm nay Bé lại đi thăm nơi nào ? Đáp : Thưa, hôm nay Bé lại đi thăm bạn đạo ở sát bờ biển, đề dỗi không khí, chiều nay Bé sẽ về chỗ cũ, tâm tư mỗi ngày mỗi vui khỏe, gặp lại những người quý yêu của Bé, tình Trời sâu rộng, đâu đâu cũng có cơ hội độ tha trong chu trình tiến hóa. Bé có cơ hội giải mở tâm tư của mọi người thì Bé vui, Bé không ngần ngại đi đây đi đó. Kệ: Nơi nào có đạo cũng lo tu Thế sự đa đoan tạo ý mù Đâu đâu cũng có người tự tiến Giao duyên khắp xứ tránh tâm mù.	Ngày 24 tháng 2 năm 1993 4) Hỏi : Hôm nay Bé phải trở về HongKong theo lời hứa với bệnh nhân, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé thực hiện đúng theo lời hứa thì Bé vui, đồng thời Bé cũng vui có dịp phục vụ trao đổi, kể có công người có của, tương trợ lẫn nhau, Bé cũng có dịp đi đây đi đó để đánh thức mọi người gần Bé được tu học. Kệ: Dịp may hiếm có trên đời này Chuyển biến bình tâm nhận dịp may Thực chất tràn đầy tâm quý đạo Thực hành chơn pháp tự mình xoay.

Ngày 25 tháng 2 năm 1993

5) Hỏi : Bé đã bình an đến Hong Kong, trên đường bay từ Úc sang Hong Kong 8 tiếng đồng hồ trên không trung, Bé có cảm tưởng gì lạ không ?

Đáp : Thưa, Bé thấy rõ trí khôn của loài người là vô cùng, bằng lòng hợp tác với nhau thì việc gì cũng làm được, trừ có cái sống và chết đều do Trời quyết định trong giờ phút cuối cùng, đại đa số không giữ nghiêm luật của Trời Đất, thì không thể khám phá được nguyên lý sanh tử, còn người tu thiền thanh tịnh thì mới vượt khỏi sanh tử, đối với phần hồn, thấu hiểu được nguyên lý sanh tử là định luật tiến hóa của vạn linh, thì không còn khổ, trước giờ phút lâm chung, sanh tử như nhau.

Kệ:

Không cần nhìn trước xem sau tiến
Tâm thức an vui chẳng cảm phiền
Khó khổ chẳng còn gieo ý nguyện
Thanh thanh diệu diệu sống hồn yên.

Ngày 26 tháng 2 năm 1993

6) Hỏi : Những người ở trên đời này đều cầu may có kết quả gì không ?

Đáp : Thưa, người đời hiểu được một và không hiểu toàn diện cho nên bắt buộc phải ham sống sợ chết và cầu may, nếu đạt tới thanh tịnh thì mọi việc đang tiến hóa rõ rệt tùy theo luật nhơn quả. Cơ cấu của con người có hồn có vía, có bản thể tức là cơ cấu tinh vi và trật tự liên hệ với căn khôn và vũ trụ, mỗi mỗi do phần hồn chịu trách nhiệm. Người tu thanh tịnh, thực hành chơn pháp, càng minh định luật hóa hóa sanh sanh, chẳng có gì lo buồn cả, biết mình đang lợi trong biển yêu của Trời Phật, hướng thượng tự giải được sự tham sân si và buồn tủi, tâm thức phát quang vui hành trong tâm đạo.

Kệ:

Huyền bí khai minh chuyển sắc màu
Cơ hình ngũ tạng hiểu phân màu
Huyền cơ Trời sắp trong quy củ
Tuần tự khai minh tự giải sầu.

Ngày 27 tháng 2 năm 1993

7) Hỏi : Người già hay lo chuyện không cần thiết tại sao ?

Đáp : Thưa, người già hay lo chuyện không cần thiết tại vì người đã có một cơ thể, ngũ tạng chứa đựng độc tố nhiều năm không được thanh lọc, bị độc tố tấn công trong máu, thần kinh không được thông suốt, trí nhớ mất dần, hay quên, sanh ra nhiều chứng bệnh mà không hay. Người đời gọi là đổi tánh. Ngược lại người tu thiền, hành đúng pháp, chịu thanh lọc cơ tạng, thì sẽ được minh mẫn.

Kệ:

Thương yêu cơ thể lọc chuyên cần
Trí tuệ phân minh tự xét phân
Sống chết trong vòng duyên tận độ
Hướng tâm thanh tịnh chuyển cao tăng.

Ngoại Cảnh Tham Sân

Ngoại cảnh tham sân quá phũ phàng
Pháp luân thường chuyển trí thân an
Công phu tinh tấn càng minh mẫn
Từ đạo giải đời pháp vạn an

Đó, những cái ngoại cảnh mà mình tạo ra cho nhiều thì mình thấy càng tham sân thì mình thấy phũ phàng. Làm một người đâu có thể gánh vác nhiều chuyện tham sân được nhưng mà các bạn tạo nhiều chuyện tham sân là các bạn phải gánh nhiều, rồi phũ phàng.

Nhưng mà chúng ta tu thì pháp luân thường chuyển trí thân an, cái pháp luân thường chuyển là chúng ta hít cái thanh khí điển của càn khôn vũ trụ đem vô hóa giải từ từ nẻo hóc bị lỗ bịch ở bên trong được khai thông ra thì lúc đó chúng ta thấy trí thân an. Cái hơi thở dài đằng đằng của Trời đất đã ban bố cho chúng ta không ngừng mà không có tận diệt được lúc nào cũng có sẵn cho nhơn quần để hưởng và học hỏi tiến hóa.

“Công phu tinh tấn càng minh mẫn”: Chúng ta công phu chúng ta mới khép mình sửa chữa đâu đó cho nó ngay ngắn trật tự thì càng minh mẫn, càng sáng suốt thêm.

“Từ đạo giải đời pháp vạn an”: Chúng ta thấy đạt được cái thanh, được cái sáng suốt thì chúng ta dòm tới đời thì công chuyện đó là do trong Thiên ý sắp đặt. Chúng ta thấy cái pháp hành chúng ta luôn vạn an phải tu chấp nhận và tiến chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Vạn an chẳng có mơ màng
Chăm lo tự sửa lập đàn yên vui

Thì nơi nào nó cũng bình an nó chấp nhận là nó sáng suốt, chấp nhận là xây dựng tiến hóa đi lên, không có mơ màng, ước mơ tham hận của ai nữa hết.

“Chăm lo tự sửa lập đàn yên vui”: Chăm lo tự sửa, tự xây dựng lên sáng suốt mình lập đàn yên vui, mình càng ngày càng thông minh thêm.

Thế gian lắm trí lắm mùi
Muru mô tham hận tự vui lấy thân

“Thế gian lắm trí lắm mùi”: Người bày cái này, kẻ đồn cái nọ, làm lộn xộn nội tâm, muru mô tham hận càng ngày càng giận hờn thêm thì tự vui lấy thân làm cho mình càng khổ thêm, càng nặng trước thêm.

Luật Trời tiền giải cân phân
Đường nào cũng phải vay lẫn trả vay

Luật Trời thì lúc nào cũng cân phân có vay là có trả, trước thanh phân minh. Cho nên, các bạn không bao giờ bạn vay mà bạn không trả, không trả ở kiếp này cũng trả ở kiếp sau, không trả bữa nay cũng phải trả ngày mai.

Duyên tình đạo đạt hằng ngày
Sửa sai tự tiền khỏi bày khổ tâm

“Duyên tình đạo đạt hằng ngày”: Mình duyên tình là mình đi trong sáng suốt thanh tịnh nhẹ mình hiểu cái tình đời rõ ràng và mình đạt tới cái sáng suốt hằng ngày.

“Sửa sai tự tiền khỏi bày khổ tâm”: Đừng có bày những động loạn, chính mình sai chẳng có ai sai, mình càng ngày càng sáng suốt thêm. Khỏi bày khổ tâm mình đừng làm chuyện vọng động cho mình nữa.

Nay còn mai mất khỏi tầm
Trong không lại có tự thâm dụng xây

Bữa nay mình thấy còn mà mai nó mất đi thì chúng ta không có bận lo.

Trong không lại có, các bạn chỉ biết tu, biết sửa bạn thì tự nhiên nó sẽ có trở lộn lại. Các bạn thấy cộng đồng Trời đất đã cho bạn hơi thở và mọi cơ năng trong bản thể huyền diệu mà các bạn chịu tu thì tự thâm dụng xây luôn luôn. Các bạn sửa sai trở nên thật thà thì tha hồ là hưởng không sao.

Tu thời đạt phước hằng ngày
Tâm thân an lạc vui vầy nội tâm

Mình tu thì mình đạt phước hằng ngày. Phước là cái gì? Sự thanh nhẹ là phước. Mà càng ngày, mỗi ngày các bạn chịu tu thì các bạn thấy thanh nhẹ, các bạn không cần chấp cái chuyện vọng động ở bên ngoài nhưng mà các bạn nuôi dưỡng sự thanh nhẹ ngay trên bộ đầu các bạn, cái phần thanh điển đó mà chúng ta càng vun dưỡng nó càng nhẹ nữa thì chúng ta thấy đạt phước hằng ngày. Phước là tôi không nghĩ chuyện sai lầm để kết với sự sai lầm mà tôi nghĩ chuyện thanh cao để hướng giải những sự sai lầm của nội tâm.

“Tâm thân an lạc vui vầy nội tâm”: Cái tâm thân an lạc vui vầy nội tâm. Nội tâm tôi thấy sung sướng, thấy tôi hưởng cái thanh điển du dương của Trời đất bất tận bất diệt.

Điền là chánh giác phải tâm
Nằm trên khối óc thậm thâm diệu huyền

“Điền là chánh giác phải tâm”: Cái phần thanh điển mà nó rút ngay trung tim bộ đầu của các bạn đó là chánh giác.

“Nằm trên khối óc thậm thâm diệu huyền”: Càng tiến thấy càng nhẹ, càng tu các bạn mở một ly thì sự thông minh thấy nó tràn lan trên đầu óc và nó mở trí, nó khai tâm, nó thấy sự sai lầm của nó để sửa và tiến nó càng mê tu hơn và càng mở hơn.

Hòa đồng Thiên ý đạt duyên
Triển khai đạo pháp triển miên hiếu hòa

“Hòa đồng Thiên ý đạt duyên”: Mình hòa đồng Thiên ý là hòa đồng sự thanh nhẹ ở bên trên mình đạt duyên từ từ phân mở những sự rối loạn trong nội tâm.

“Triển khai đạo pháp triển miên hiếu hòa”: Mình triển khai đạo pháp, đạo là sự quân bình, pháp là tiến tới nữa để triển miên hiếu hòa thấy thuận thảo xây dựng tiến hóa lên trên thì chúng ta phải làm, chúng ta phải nung nấu cái phần đó để tiến hóa.

Vì người học hỏi ta bà
Giúp người tiến hóa ta hòa nơi nơi

Mình vì người, mọi người đã vì mình thì bây giờ mình phải vì người mình phải ta bà mai đây mai đó để xây dựng trong tinh thần tình thương và đạo đức.

“Giúp người tiến hóa ta bà nơi nơi”: Giúp cho mọi người được tiến hóa được sáng suốt nhận thức lấy nhiệm vụ của mình và thấy sự sáng suốt của mình

thì mình hòa nơi nơi. Ở chỗ nào mình cũng sống trong tình thương của Trời đất, từ tình thương của muôn loài vạn vật thì lúc nào bạn cũng được cõi mở.

Tình thương cao đẹp sáng ngời
Đạo đời hai ngã do Trời chuyển ban

“Tình thương cao đẹp sáng ngời”: Khi các bạn thực hành được rồi, các bạn thấy tình thương cao đẹp sáng ngời, bạn thấy rõ không? Bạn có cơ tạng duyên đáng bạn có hơi thở vô cùng tận.

“Đạo đời hai ngã do Trời chuyển ban”: Lúc đó mình thấy rõ sự thanh cao đã ban bố cho chúng ta từ giờ phút khắc chứ không bao giờ bỏ chúng ta.

Bình tâm đạt lý khai màn
Hưởng cơ huyền diệu pháp tràng tự mình

“Bình tâm đạt lý khai màn”: Khi mà bạn tu rồi tự nhiên bạn khai thông, khai thông thì âm thanh bạn thao thao bất tuyệt và lý trí bạn mở và hiểu này kia kia nọ hiểu cái huyền cơ của Trời đất.

“Hưởng cơ huyền diệu pháp tràng tự mình”: Mình hiểu ra, té ra công việc đã an bài sắp đặt từ lâu cho mọi người được tiến hóa, từ khâu này tới khâu kia đều là trong chu trình tiến hóa để cho phần hồn được vững và trưởng thành, hiểu mình để sửa mới biết thương mọi người, mới biết thương nhân loại. Mọi người đều ý thức như vậy thì chúng ta thấy có cái cảnh thiên đàng rõ ràng trước mắt. Mọi người phải thực tiến trong thực hành để hiểu mình và tiến hóa tới vô cùng tận trong tình thương của đạo đức thì tôi thấy thiết tưởng rằng nhân loại thương yêu biết bao nhiêu, không vì tư lợi, không vì ôm của cải mà đau khổ nhưng mà chúng ta chỉ ôm tình thương và chơn lý để mà sống. Bất cứ chân Trời nào chúng ta cũng có thể sống được, phải thực hiện cho kỳ được cái sẵn có của chúng ta. Cái mắc nhất, quý nhất là hơi thở của các bạn tiền bạc mua không được. Đó, bây giờ các bạn có cái đó mà các bạn biết tiến theo cái phần đó là thanh điển. Càng ngày càng nhẹ, càng sáng suốt rồi các bạn thấy cả một khối điển trên bộ đầu các bạn, các bạn sẽ hưởng triển miên sung sướng không ai lường gạt các bạn được, chính các bạn lường gạt các bạn mà thôi thì lúc đó các bạn trở về con người tự giác của xã hội. Con người tự giác thật thà ai cũng quý mến đúng trong con đường chân chánh mọi người đang khao khát. Có những người tốt và có những người thật thà thì

chúng ta thực hành đây, trước hết các bạn đạt tới sức khỏe, thứ nhì tâm tư các bạn được ổn định, thứ ba các bạn vị tha, các bạn vì mọi người cũng như mọi người đã vì bạn. Ý thức rõ ràng một cái đường lối môi sinh của con người phải vì người và phải nhận thức rõ mọi người đã vì mình thì lúc đó chúng ta yên vui và không làm những điều sai quấy, không làm cho mọi người bận rộn vì chúng ta. Chúng ta phải tự giác, tự hành và làm cho kỳ được những cái gì để cho mọi người được yên vui.

Đó, cái phần hành tu tiến của các bạn đây rồi lần lần các bạn ý thức té ra tội lỗi do các bạn đã tạo ra cho các bạn mà thôi. Khi mà mọi người chúng ta hiểu được tội lỗi rồi thì chúng ta chấp nhận tội lỗi. Người biết lỗi biết xin lỗi và hiểu lỗi thì người đó nó càng sáng suốt và nhẹ nhàng hơn. Nó lại thông minh hơn cởi mở hơn và nó thực thi trong tình thương rõ rệt hơn. Nhiều người có tội mà che tội, tham lam đủ thứ mà nói tôi hiền. Cái đó là tự gạt lấy họ. Còn đàng này, không! Chúng ta giải ra rồi chúng ta thấy ở trước kia chấp nhận tôi là một người tham lam, tôi là một côn đồ, tôi là một ác ôn mà bây giờ tôi không

thêm cái những thái độ đó nữa, tôi phải trở về cái sáng suốt, tôi phải sống với cộng đồng với mọi người vui vẻ trong tinh thần giúp đỡ quên mình vì mọi người. Đó, chúng ta mới là người tu thực tiễn.

Chớ có đừng nói rằng tôi tu đây rồi tôi hơn người ta ở chỗ nào? Không! Bạn tu là bạn hành trước thiên hạ thì bạn đi trước, bạn phải phục vụ mọi người. Bạn phải đem sự sáng suốt, bạn phải đem sự hiền hòa các bạn để hòa cảm mọi người. Bạn phải phục vụ tận tụy cho mọi người trong tình thương, tùy theo cái khả năng tiến hóa của tâm tư của các bạn chớ không nên lợi dụng cái sáng suốt đó để bóc lột người ta làm này kia kia nọ sai lầm là không được.

Đằng này chúng ta tu, chúng ta phải làm việc nhiều hơn cho mọi người phải thực thi rõ rệt tình thương để cho mọi người tự thấy họ có thể hướng trở về tình thương và đạo đức. Đó là cái cảnh đời đời, sống yên vui của tâm lẫn thân của mọi người.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 26/03/1978)

DUYÊN

Ngày xưa Đức Thích Ca Mâu Ni trên đường hoằng pháp phổ độ chúng sinh, Ngài cũng thường hay nhắc đến chữ duyên, tùy duyên mà hoá độ, một vị Đại sư khi chia tay với các đệ tử trong không khí ngậm ngùi nhưng Ngài lại nói, các con đừng quá xúc cảm mà vấy bận tâm hồn, chúng ta có duyên thì sẽ có ngày tái ngộ.

Thế duyên là gì? Tại sao phải tùy thuộc vào nó?

Duyên là những buổi tao phùng hội ngộ thường hay mang phong cách bất chợt của những mối tình cảm xa xưa mà bây giờ mới gặp lại, thường là người ta có cơ duyên thì mới tạo thêm một vài sự kiện thành công nào đó. Về mặt đời là công danh sự nghiệp gặp duyên may nên thăng tiến, tình cảm nhờ duyên mà xích lại gần nhau, cũng có thể đưa đến mối lương duyên vợ chồng. Về mặt đạo thì nhờ duyên mà một người có tâm hồn tu học may mắn gặp được một pháp môn mà hành triễn, các vị Chơn Sư nhờ duyên mới có thể bày tỏ thuyết giảng chơn lý đạo mầu cho những ai có phước duyên hội ngộ mà tìm về nẻo giác.

Thật ra Duyên có hai mặt: Thuận và Nghịch. Khi con người hễ khi gặp duyên cứ nghĩ là điềm may mắn đến nên hết lòng đeo bám, vì nó hay vỗ về cái bản ngã của mình, đôi khi duyên lại mơn trớn, thoả mãn lòng tham dục đã ẩn tàng bấy lâu, đến khi tiếp nhận duyên chúng ta bắt buộc phải tạo thêm một số oan trái để gìn giữ cái duyên cho tròn, từ đó hình thành một kết quả mới gọi là nghiệp.

Vì đã có nghiệp rồi thì một ngày nào đó tự nó kết tụ lại thành một cơ duyên mới nữa, cho nên con người buổi đầu gặp duyên cứ ngỡ gặp may nhưng đâu dè đó là chương nghiệp do cái hậu quả mình đã gieo từ lúc trước bây giờ mình sẽ chịu khổ đau vì cơ duyên đó.

Người ta nói chung và một hành giả thiền môn nói riêng, phải nhứt tâm tu hành giải thoát, nên giữ một mối duyên duy nhất đó là luyện đạo lo tồn tâm dưỡng tánh tham thiền nhập định để sau này hy vọng trở quả liễu ngộ Phật pháp. Cho nên điều cần nhất là chúng ta cố gắng cắt bớt các cuộc gặp gỡ tao phùng vật vãnh không cần thiết, vì nó dễ sanh ra thất tình lục dục rồi biến thành những mối lương duyên, tơ duyên mà cứ ngỡ là định mệnh, để sau này bị tri kéo tâm hồn sa đoạ vào chốn trầm luân theo dòng thời gian sinh ly tử biệt.

Cái gì đến thì nhận, khi đi thì tiễn đó mới gọi là tùy duyên, chúng ta không quá đam mê duyên mà sợ hãi nghiệp, công danh sự nghiệp nó có chơn lý vô thường riêng của nó, mà cái đường mình tu thì cứ việc đi, mỗi vị trí có cái dở cái hay riêng, mình cứ cội mở trong tinh thần tự nhiên và hồn nhiên thì được rồi.

*Duyên bởi nghiệp xưa đã chín mùi
Tùy duyên mà xử mới an vui
Thong dong tự tại lòng không nhiễm
Duyên đến duyên đi chớ ngậm ngùi.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 9 tháng 3 năm 1973

Khẩu Phật tâm xà nan tự tiến
Khổ bao là khổ hiện triền miên
Tâm linh chẳng có càng thêm khổ
Gắng luyện chuyên hành ngộ Phật Tiên

Thành tâm tu luyện tiến tiền
Phật Tiên trước mắt dạy hiền tiến tu
Tu cho thoát khỏi mê mù
Khổ không tái hợp thân tù rảnh rang
Thế gian cho đến thiên đàng
Nơi nào cũng có trấn an giúp mình
Minh tâm kiến tánh xét tình
Tình Trời tình Phật diễn trình thế sanh
Tu thời gắng luyện chuyên hành
Thanh cao cõi mở thiên sanh lý lời
Khuyên người làm lạc ai ơi
Xét mình xét họ xét đời tạm sanh
Thương yêu ly biệt thừa hành
Tranh giành không lợi chuyển thành đắm mê
Gây thêm đau khổ tứ bề
Sửa mình tâm nhẹ hướng về Phật Tiên
Thâm tình nguyên tánh thiêng liêng
Hồ trong thấu đáo, cảnh thiên chiếu vào
Văn chương ngôn ngữ thấp cao
Em anh chung cõi ra vào thế sanh
Từ tâm bác ái thừa hành
Tình thương Trời Phật giữ dành cho ta.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Chín

DẠO ĐỊA NGỤC ONG ĐỘC LẦN THỨ BA

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 3 tháng 4 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Thần chiêm cứu thế bốn từ tâm
Đạo pháp song tu đức nghiệp thâm
Chỉ điểm mê tân bằng thánh khẩu
Giải nhân họa ách kiếp nan xâm.*

Dịch

Cứu đời thần dạy vốn ân cần
Phép đạo chăm tu nghiệp đức nên
Chỉ rõ bến mê bằng miệng thánh
Ngăn ngừa tai họa khỏi lan tràn.

Tế Phật: Thần thánh giáng cơ cứu thế là vốn có lòng từ tâm thương xót chúng sanh khổ não, nhưng lại bị bọn đạo giả tiên giả, dùng làm phương tiện kiếm tiền, chẳng hề thi hành lễ đạo, nên bây giờ tội của bọn đó tăng lên một bậc. Thầy tướng tự xưng là “*Miệng sắt*”, đó là những kẻ hút máu người không biết tanh, miệng chúng là miệng hổ lang. Bọn chúng là đám đồ đệ bất lương đã làm bại hoại danh ngài sư tổ ngành tướng học là Quý Cốc tiên sinh. Khi chết bị Diêm Vương phạt trọng hình, sau này còn bị chuyển kiếp, sinh làm chim bay lượn ở núi hoang Quý Cốc, há to miệng sắt kêu rú ra rú rít nghe điếc cả tai. Bữa nay đã tới giờ đạo âm ty, Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh, khí Trời nóng quá, còn đường ở địa ngục chẳng rõ có mát mẻ không?

Tế Phật: Âm khí lạnh lẽo, lông tóc con dựng đứng, mau lên đài sen đừng kéo dài thời giờ.

Dương Sinh: Thưa vâng, con đã sẵn sàng, xin ân sư khởi hành...

Tế Phật: Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Ngục Quan: Hoan nghinh nhị vị trở lại thăm bản ngục thêm lần nữa.

Dương Sinh: Hôm nay lại đến Địa Ngục Ong Độc, Ngục Quan cùng Tướng Quân đã thân hành ra tiếp chúng ta.

Tế Phật: Trên đời không thiếu gì kẻ mượn danh nghĩa thần thánh làm bại hoại thánh đức của chư thần, khiến chúng tôi phải hai ba lần đến Địa Ngục Ong Độc kiểm tài liệu để tuyên bố những điều đã thấy ở âm phủ hầu khuyên răn người đời.

Ngục Quan: Mời hai vị theo tôi vào trong nghỉ ngơi và dùng trà.

Dương Sinh: Bữa nay thời gian eo hẹp, chúng tôi không dám nghỉ ngơi, xin miễn thứ cho.

Ngục Quan: Vậy cũng được, xin mời Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh vào trong ngục.

Dương Sinh: Ong độc đầy phòng, lấy người làm tổ, bu kín thân tội hồn, không phải để hút mật mà là để chích nọc độc.

Tế Phật: Tại thế ham ăn nhiều đồ ngon ngọt, cho nên tới đây phải uống no đồ cay đắng.

Dương Sinh: Tội hồn thống khổ rên la, kinh hãi trốn chạy nhưng chẳng tìm ra lối thoát.

Tế Phật: Đúng là “*Thiên đường hữu lộ tha bất khứ, địa ngục vô môn ngạnh tiến lai*”. (Thiên đường có lối sao không tới, địa ngục cửa cài lại cố tìm).

Ngục Quan: Hiện giờ nơi các miếu ở thế gian, có nhiều người mượn danh nghĩa thần thánh kiếm tiền, xã hội chỉ trích quá nhiều, ảnh hưởng không ít đến uy danh của Thánh Thần. Chón Địa Ngục Ong Độc tội hồn ngày càng tăng khiến tôi cảm động thốt ra lời, tôi xin gọi vài tội hồn đại diện tới thuật lại

những hành vi thất đức lúc còn sống để viết vào sách Địa Ngục Du Ký.

Dương Sinh: Ngục Quan đã gia công khó nhọc quá nhiều để giúp đỡ thầy trò tôi hoàn thành nhiệm vụ mà Thần Thánh đã trao cho, quả là chịu ơn quá nhiều.

Ngục Quan: Đó là bổn phận của tôi, xin đừng khách sáo. Tôi đã sai Tướng Quân dẫn giải hai tội hồn tới và giới thiệu Dương Thiện Sinh là môn đệ của Thánh Hiền Đường ở Đài Trung trên dương thế, được Phật Sống Tế Công dẫn đi xem xét tình hình ở âm phủ để viết sách khuyên đời, vậy tội hồn hãy mau thuật lại những hành vi sai trái ở dương gian.

Tội Hồn: Lúc còn sống tôi ngụ tại cung nọ ở Đài Trung làm đồng cốt, giữ chức Trung Đàn Nguyên Soái. Ban đầu thần linh nhập vào xác tôi, mượn thân tôi mà giảng cơ cứu độ chúng sinh, quả đã cứu chuộc được rất nhiều người, có rất nhiều bệnh bác sĩ chữa không khỏi đều được thần lực của Trung Đàn Nguyên Soái trị dứt. Về sau thấy người tin tưởng ngày càng đông, nhiều lúc Trung Đàn Nguyên Soái không nhập vào tôi, tôi cũng giả làm thần nhảy múa, khiến bệnh nhân càng nặng thêm. Lại thường mượn cơ hội đó mê hoặc thiện tín, nói là họ bị tai họa nghiệp chướng, bị ma quỷ nhập cần phải cúng lễ để giải trừ mới thoát khỏi vận xấu. Kẻ muốn tai qua nạn khỏi, phải đốt nhiều giấy tiền vàng bạc, giá phải trả từ một đến hai, ba ngàn đồng không chừng. Đó không phải là ý muốn thần thánh. Suốt đời kiếm được không biết bao nhiêu tiền, mua nhà lầu hường thụ sung sướng khoái lạc. Sau khi chết bị âm binh áp giải tới Đệ Tứ Điện ở âm phủ, Diêm Vương giận giữ nói “*Mi làm đồng cốt ở Trung Đàn Nguyên Soái, lẽ ra phải ráng giữ thần khí cho dồi dào để cứu nhân độ thế, ngược lại mi lại mượn danh Thần Thánh để kiếm tiền, công cứu người còn thua tội kiếm tiền. Tội nặng hơn công, cho nên phán đày ở Địa Ngục Ong Độc để chịu khổ*”. Hằng ngày ong độc chích đau chịu không nổi. Lúc sống dao kiếm chém thân cũng không đau bằng bây giờ bị ong đốt, đau nhức thấu tim gan. Hồi hận thì đã trễ rồi. Gởi lời nhắn với thế gian là đã làm đồng cốt thì phải giàu lòng cứu nhân độ thế, đừng nửa đường phản bội, mượn việc của Thần mà gạt người lấy tiền lấy bạc; mới mong tránh khỏi đi theo vết nhơ của tôi.

Tế Phạt: Đồng cốt cứu thế, đó là truyền thống của đạo giáo, nguyên là để phù trợ cho thầy thuốc cõi phàm không đủ khả năng, lấy thần y mà trị, thể hiện đức hiếu sinh của Thượng Đế. Hậu thế nếu dựa vào đó để kiếm tiền, bội nghịch ý hiếu sinh của Trời. Có

thể nói đó là lỗi của người lên đồng. Làm đồng cốt cứu thế nếu sinh hoạt bình thường để tùy ý người ta quyên góp thì không có gì làm lỗi. Nếu như mượn cơ đó để kiếm tiền như lỗi mua bán “*thuốc Thánh*” ắt biến thành “*thần cướp*”. Phạt luật dương gian không thuận thì luật pháp ở cõi âm cũng chẳng tha.

Ngục Quan: Kêu tội hồn thứ hai hướng Dương Thiện Sinh khai rõ ác nghiệp lúc còn tại thế.

Tội Hồn: Lúc còn sống, tôi là thầy tướng nghiên cứu tướng học, bôn ba giang hồ, thường thiết lập bàn coi tướng ở giữa chợ, chỉ rõ điểm mê của người đời. Có lần, nhơn làm ăn không khá thì gặp một thanh niên nhờ tôi chỉ dạy, tôi thấy y ăn mặc sang trọng như người ngoại quốc bèn khua môi múa mồm đoán bầy là y sắp bị cướp của tới nơi rồi, phải giải cái hạn hung sát đi, còn không tương lai vô cùng đen tối. Tôi có học được môn bùa chú có thể thay sao hoán tinh. Thanh niên đó tin ngay là thiết, bèn rót trúng vào tròng của tôi. Tôi cúng giải hạn xong bèn đòi tiền thù lao là năm ngàn đồng. Từ đó trở đi tôi thi hành hoài cái “*tuyệt chiêu*” đó để gạt người ta lấy tiền. Sau khi chết Diêm Vương thét mắng bảo tôi là: học tướng pháp mà thiếu đạo đức, gạt người lấy tiền, phán đày tôi tại Địa Ngục Ong Độc mười hai năm. Tới giờ mới được hơn ba năm, ngày chịu khổ còn nhiều lắm, ong độc không cho mật ngọt mà chỉ cho kim chích nọc độc, toàn thân sưng u, đau nhức cùng ngứa ngáy lắm, hồi hận thì đã trễ.

Tế Phạt: Lúc sống nói ngon nói ngọt, lời lời như hoa nở, người nói người thần thông quảng đại, nhưng lại giống y như con ong độc, hại người nhiều, cứu người ít, cho nên phải chịu báo ứng. Khuyên các nhà tướng số trên thế gian học đạo tu thân dùng chân lý chỉ rõ bèn mê cho người, giải quyết nghi nan cho đời thì ắt công đức vô lượng. Ngược lại, nếu nói bầy để móc hầu bao của người thì không đáng gọi là thầy tướng, địa ngục ắt có chỗ dành sẵn cho vậy. Hôm nay thời giờ eo hẹp, chúng ta sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Xin hỏi Ngục Quan là có phải bọn “*thần cướp*” sau khi chết đều bị giam tại ngục này phải không?

Ngục Quan: Không nhất thiết như vậy, có kẻ chuyên môn gạt nỡ sặc, trường hợp đặc biệt này thì giam tại ngục khác. Ngục này chỉ giam một số mà thôi.

Dương Sinh: Vì thời giờ đã trễ, đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã chỉ giáo cho. Thầy trò tôi xin cáo biệt.

Ngục Quan: Lệnh cho Tướng Quân cùng đám tùy tùng tiến chân hai vị.

Tế Phật: Đa tạ Ngục Quan, chúng tôi xin từ biệt, Dương Sinh chuẩn bị rời ngục, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

